

2022. április

Előszó

Gázolt a metró a Keleti pályaudvarnál

Elgázolt egy embert a metró a Keleti pályaudvarnál szerda késő este, a sérültet kórházba szállították – jelentette be a Budapesti Rendőr-főkapitányság sajtóügyelete. A baleset miatt a 2-es metró helyett pótlóbuszok közlekednek a Deák Ferenc tér és az Örs vezér tere megállók között.

2022. február

A telefonhívás

Tegnap jöttünk haza Mauritiusról. Barnán, kipihten, egzotikus élményekkel telve mentem munkába. Két hetet voltam a barátnőmmel a mesés afrikai szigeten. Sajnos egy dodóval sem találkoztunk, pedig szerettünk volna, de a holland telepesek és a szigeten kikötő fűszerkereskedő hajók matrózai 1690-re az utolsót is levadászták. Vesztüket a naivságuk okozta. A barátságos, repülni nem tudó, mókás kinézetű madarak az embereket barátoknak hitték, viszonzásul a betolakodók ezzel rútul visszaélve, egyszerűen agyonverték őket furkósbottal, pedig a húruk állítólag zsíros és rágós volt. Tehát a különös formájú állatokból egyet sem láttunk, ellenben találkozhattunk Batsirai-jal, a pusztító trópusi ciklonnal.

A kétszintes szállodánk közvetlenül az Indiai-óceán partján állt, a sziget keleti felén, Trou d'Eau Douce nevű település szélén. A vihar a nyílt óceán felől támadt. Nem hirtelen csapott le, hanem szépen, fokozatosan, egyre nagyobb széllel érkezett. Batsirai alaposan kiélvezte a felbukkanása okozta pánikot. Két napon keresztül izgatottan, óránként ellenőriztük, hogy milyen messze van még, és a mérések szerint éppen milyen erősségű. Az étterem bejárata előtti falra a személyzet mindig kitette a legfrissebb adatokat. Barátnőm, Niki a netet is állandóan bújta, és azonnal közölte a legapróbb változásokat. Ahogy a trópusi vihart egyre közelebből jelentették, úgy kezdett egyre jobban pánikolni.

– Pamacska, az is lehet, hogy a ciklon elkerüli Mauritius. Szerintem biztonságban vagyunk, minden rendben lesz! – nyugtatgattam, de a szavaim nem igazán győzték meg.

– Miért pont a ciklonszezon közepén kellett ide jönnünk? Honnan veszed, hogy elkerülheti? És ha nem? A cunamitól ki fog megvédeni minket?

Tény, ami tény, a földszinti szobánk a hotel első épületegyüttesében volt, az óceántól mindössze kétszáz méterre. A partot ostromló tarajos hullámok és köztünk csupán egy babszem formájú medence helyezkedett el, illetve néhány, az orkánerejű szélről hajladozó pálmafa küzdött az

elemekkel. Valóban nem lett volna hathatós védelmünk egy gyilkos vízbetöréssel szemben. Ennek ellenére eleinte nem vettem komolyan Batsirai önagyságát, pedig korábban ciklonszerű vihart csak a „magyar tengernél” éltünk át.

– Ha azt megúsztuk, akkor ezzel sem lehet gond! – bátorítottam magamat.

A helyzet azonban fokozódott. A következő napon biztonsági okokból a személyzet már nem engedélyezte a fürdözést sem az óceánban, sem a kerti medencében. Sőt az egyre cudarabb időjárási viszonyok miatt elkezdtek behordani a fészerbe azokat a könnyen mozdítható kerti bútorokat, amelyeket felkaphatott a szél. A közelgő ciklon komolyságát az is jelezte, hogy nekiálltak bedeszkázni az étterem és a földszinti szobák ablakait és ajtóit.

A lakrészünknek két kijárata volt, az egyik a tenger felé, a másik az épület mögötti parkra nyílt. A part felől az ablakkal együtt szintén elbarikádozták, így csak a hátsó ajtót tudtuk használni. Azon kilépve az épülettől védett gyalogsétányra jutottunk. Az étteremet és a bárt is csak az épület takarását kihasználva lehetett biztonságosan megközelíteni.

– Pamacska, addig nincs nagy baj, amíg a helyi rumhoz hozzáférünk! – Próbáltam optimistán felfogni a helyzetet.

A közelgő veszedelemről természetesen rendszeresen beszámoltunk az otthoniaknak. Folyamatosan küldözgettük a fotókat, próbáltunk minél drámaibb képeket készíteni.

– Felhívhatnád a főnöködet a tévében, hogy szívesen bejelentkeznél Mauritiusról, a közeledő armageddonról! – javasolta komoly arccal Niki.

– Állj! – mondtam határozottan. – A munkát és a nyaralást nem szívesen keverném! Maximum akkor lennék rá hajlandó, ha Batsirai a földi paradicsomból valóban poklot csinálna. Akkor jó híradóként szolgálatba helyezném magamat, és hősként tudósítanám a Platform TV nézőit telefonon!

Az állandó szélről a pálmafák olyan mértékben meghajoltak, hogy azt vártam, mikor törnek ketté. A napsütés idején égszínké az óceán most sötét, haragos arcát mutatta. A hullámok mennydörögve csapódtak a partra, az eső pedig már nem is függőlegesen, hanem szinte vízszintesen zuhogott. Batsirai olyan erővel és könyörtelen kitartással ostromolta az épületet, amelyben laktunk, mintha eltökélte volna, hogy darabokra aprítja a

szállodát, hogy aztán elragadjon bennünket a biztos halálba. A hotel falai vészjóslóan recsegték a heves szellőkésektől, és kezdtem attól félni, hogy a vihar bármelyik pillanatban letépheti az épület tetejét. Niki egész testében remegve ült az ágy közepén.

– Mi lesz, ha kiönt az óceán, és elsodorja a szállodánkat, mint Thaiföldön, amikor meghalt az a csomó ember?

Átkaroltam, és a szemébe néztem.

– Pamacska, nyugi! Ez csak egy ciklon; a 2004-es cunamit egy földrengés okozta. – Azt azonban elhallgattam előle, hogy akkor több mint kétszázezren fulladtak meg Ázsia egyik legnagyobb természeti katasztrófájában. – Menjünk az étterembe, biztos ott lesz a személyzet is, ők már túléltek egy-két vihart, és remélhetőleg tudják, hogy mit kell ilyenkor csinálni – javasoltam.

Jobb ötletem nem volt, ráadásul úgy éreztem, egy rumos ital az idegeimnek is jót tenne. Az étteremig szabályosan át kellett magunkat kommandóznunk az óriási szélről kavargó esőfüggönyön. Bár az épület takarásában nem direktbe kaptuk a ciklont, mégis szorosan egymásba kellett kapaszkodnunk, hogy ne Mary Poppinsként elrepülve intsünk búcsút nyaralásunk „nyugalmas, stresszmentes” helyszínének. Az alig ötven méter leküzdése után bőrig ázva estünk be az étterembe. A helyiség tele volt a sorstársainkkal. A többiek is úgy gondolhatták, hogy mindenhol biztonságos, de a legbiztonságosabb mégiscsak a bárpult közelében. Nem volt kérdés, rögtön rendeltünk két pohárral a legerősebből.

A Batsirai egész éjjel dühöngött, az épület azonban tisztességesen állta a szellőkéseket, a bárpultos fiú pedig a pánikoló turisták rohamát. A srác poénokkal és kedves szavakkal próbálta elterelni a figyelmünket a veszedelemtől. Engem a hosszú hajam és sportos testalkatom miatt egyszerűen csak Tarzannak hívott. Az étteremben rajtunk kívül dél-afrikaiak, németek, indiaiak, amerikaiak, franciák és románok várták a végzetüket. A hotel igazgatója, hogy oldja az internacionális feszítést, közölte, hogy Batsirai az utolsó pillanatban irányt változtatott, és Mauritust északra elkerülve már Madagaszkár felé tart, így minket szerencsére csak a ciklon széle ér el. Bejelentését éljenzés és taps fogadta. Majd, hogy még jobban a kedvünkre tegyen, hozzátette:

– Hölgyeim és uraim, nyugodjanak meg, holnapra elvonul a vihar, holnapután pedig már újra a tükörsima óceánban fürödhhetnek!

Ahogy befejezte a lélekerősítőnek szánt beszédjét, kialudtak a lámpák. Tök sötét lett az étteremben, több nő felsikoltott, a férfiak pedig káromkodtak.

– Most mi lesz? – kérdezte Niki, és megszorította a kezemet.

– Az igazgató szerint biztonságban vagyunk, erről dumált az előbb – mondtam nyugalmat erőltetve magamra.

A resort vezetője, érzékelve a helyzet súlyosságát, utasításokat osztogatott, majd megemelve a hangját, hogy jól halljuk az óriási szél és a növekvő pánik okozta hangzavarban, elmagyarázta, hogy ilyen időjárási körülmények között az áramkimaradás teljesen normális jelenség.

– Nem kell megijedni, mindjárt hoznak gyertyákat, és lesz újra fény. A hotel ennél sokkal nagyobb ciklonoknak is ellenállt már! – jelentette ki magabiztosnak szánt hangon.

Erre úgy megnyugodtam, hogy rögtön kértem még egy pohárral. Az éjszakát a bárban töltöttük. Összetoltuk a székeket, és azokon próbáltunk aludni, az állandó szélöklésektől azonban inkább csak szenderegünk. Néha akkora csattanásokat hallottunk, hogy azt hittük, menten itt a világvége. Aztán a gyertyafényben átvirrasztott éjjel után mégis eljött másnap. Reggelre elállt az eső, és a szél is csak fújdogált. Az óceán még haragosan hullámozott, de már nem fenyegetett azzal, hogy bármelyik pillanatban elnyelheti a szállodánkat medencéstől, pálmafástól, vendégektől. A személyzet elkezdte leszedni a deszkákat az ablakokról és kihordani a bútorokat a kertbe.

Nikivel átalakultunk katasztrófaturistává, és lementünk kíváncsiskodni a partra. Batsirai nem vonult el nyomtalanul. Itt-ott kidőlt, kettétört pálmafák jelezték, hogy nagy küzdelem folyt az éjszaka. A környékbeli nyaralókon és szállodákon is nyomott hagyott a ciklon. Betört ablakok, megbontott tetők emlékeztettek a vihar erejére. A híradásokból viszont kiderült, hogy hozzánk képest a sziget északi része sokkal komolyabb pusztítást szenvedett el. Ott nemcsak fákat csavart ki a szél, hanem egész utcákat döntött romba. Szörnyű volt látni, hogy egy autóra rádőlt fa hogyan végzett egy családdal. Fiatal édesanya vesztette életét három kisgyermekével. Batsirai, ahogy előre lehetett sejteni, igazán

Madagaszkáron tombolta ki magát. Jól mondta az igazgató, a ciklon a szomszédos szigeten ért partot, és a 2017-es Enawo nevű vihar óta a legnagyobb károkat okozva söpört végig az országon. Komplet falkakat tarolt le, utcákat tett a földdel egyenlővé. Legalább 120-an vesztették életüket a természeti csapás miatt.

Ezekhez az emberi tragédiákhoz képest szállodai csoportunk legnagyobb vesztesége az volt, hogy egy hazautazni szándékozó román párnak tovább kellett maradnia egy nappal a járatförlések miatt. Nekünk meg az ijedtségen kívül az, hogy két napig nem fűrdhettünk az óceánban.

A ciklon elvonulása után újra felbukkant a teraszunkon Surrancs, egy kis, szürke mauritiusi patkány. Méretét tekintve feleakkora volt, mint a magyarországi rokonai. Amikor a megérkezésünk napján láttam befutni a hálónkba, nem merem szólni Nikinek, nehogy rögtön szobacserét kérjen. Másnap, amikor előbűjt a szekrény mögűl, készségesen kinyitottam neki a teraszajtót, ő pedig nyomban kisurrant. Innen kapta a nevét. Barátságos volt, de mégiscsak egy rágcslórol beszélűnk, ezért inntől kezdve az ajtót csak bukón hagytuk nyitva. Esténként, amikor a teraszon koktéloztunk a szomszédokkal, láttuk surranni a ház falához lapulva, a szobánkba azonban – bárhogyan is trűkközött – nem tudott újra beszökni. A ciklon közeledtével viszont eltűnt, egészen a vihar elvonulásaíg a színét se láttuk. Biztonságos helyre húzódhatott. Az állatok ösztönösen megérzik a bajt, a sűllyedő hajórol is elsőnek a patkányok próbálnak elmenekűlni. Amint elműlt a vész, Surrancs újból tiszteletét tette nálunk.

A mauritiusi két hét – Batsirait leszámítva – szuper volt. Utólag visszagondolva az se volt szörnyű, hogy négy napra elromlott az idő, és nem lehetett élvezni az óceánt. A vihar, hál' istennek számunkra csak egy egzotikus kalandnak bizonyult. Szerencsénkre közepes kótolót kaptunk belőle, mindössze bárdja suhintásának a szelét érezhettük, nem úgy, mint a szegény madagaszkáriak. Ennek ellenére elhatároztuk, hogy ciklonszezonban nem utazunk többet a trópusokra.

Ilyen élményekkel felvértezve mentem dolgozni a budapesti télben. Feldobottan és kipihenten vártam a rám váró feladatokat.

– Batsirai után jöhet bármi, megbirkózom vele! – jelentettem ki önbizalommal telve.

A tévében lelkesen meséltem a sztorikat és mutogattam a nyaralós képeket a kollégáimnak. Érdeklődtem, hogy történt-e valami változás, amíg nem voltam, de nem tudtak beszámolni semmi újról. Az elmúlt két hétben nem rúgtak ki senkit, és új embereket se vettek fel. Ez a média világban nagyon ritka nyugalmi állapot! Amikor végeztem az élménybeszámolóval, elővettem a telefonomat és írtam egy SMS-t.

– Hali, megjöttem! Hogy vagytok?

Egy perc múlva jött a válasz:

– Beszélünk kell, fontos!

Egy pillanat alatt vége lett a jókedvemnek. Kimentem az utcára, és visszahívtam a számot.

– Na, csók, mi a gond? – próbáltam könnyed hangot megütni.

– Terhes vagyok!

Úgy éreztem, hogy menten megnyílik alattam a föld. A napot hirtelen felhők takarták el, és alig tudtam megszólalni.

– Az nem lehet, hiszen gumit használtunk! – mondtam kétségbeesve.

– Emlékszel, hogy bennem maradt, nem? – Noémi hangja kimért volt.

– Miért nem vettél be esemény utáni tablettát? Biztos, hogy az enyém? – nyögtem elhaló hangon.

– Mert nem gondoltam, hogy baj lehet. Igen, a tiéd. Nem voltam mással.

– Ebbe belehalok! Nem tudom még egyszer végigcsinálni! Bele fogok pusztulni! – ismétелgettem szinte magamon kívül.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani, ezért se akartam megírni neked a vakációtok alatt. – Noémi hangja már együttérző volt. – Nyusz, nyugi, neked semmivel sem kell többet tenned, mint eddig. Majd én felnevelem!

– De én nem akarok még egy gyereket, az elsőt se akartam! Ezt nem tudom még egyszer végigcsinálni, ebbe bele fogok halni! – ismétелgettem szinte magamon kívül.

– Tóth-team, egy csapat vagyunk! Megoldjuk! Nyugodj meg, holnap megbeszéljük a tévében! – Azzal letette a telefont.

Remegtem az idegességtől. Fel-alá járkáltam az utcán. Nem akartam elhinni, hogy újra megismétlődik az, ami négy éve egyszer már megtörtént.

– Megint átvert, és most tényleg végem! – zakatolt a fejem.

Tóth Noémi, a munkatársam és egyben szeretőm akkor lett újból terhes, amikor biztos voltam benne, hogy végre sikerül lezárni a kapcsolatunkat mindörökre. Már karácsonykor elhatároztam, hogy nyáron mindent elmondok a páromnak. Felkészültem rá, hogy szakítani fog, ha kiderül, hogy Noémitől van egy gyerekem, de nem bírtam már tovább hazudozni. Az elmúlt évek titkolózásai teljesen kimerítettek. Tisztában voltam vele, hogy a vallomásom óriási sokként éri majd Nikit, hiszen évek óta szeretett volna saját gyermeket. Az évek alatt azonban többször elmondtam neki is, hogy Márkon kívül nem szeretnék még egy utódot, mert nem állok készen rá. Ezt, bár nagyon fájt neki, tiszteletben tartotta és nem vert át. Ezek után biztos voltam benne, hogy ha elé állok, és közlöm vele, hogy egy másik nőtől van egy hároméves fiam, azonnal kirúg páros lábbal. Ennek ellenére mégis úgy döntöttem, hogy kitálolok; elég volt a kettős életből, kizárólag vele akarom folytatni. Erre Noémi lazán bejelenti telefonon, hogy újból terhes! Ez a hír mindent felborított. Letaglózva meredtem magam elé, ezt már képtelen lettem volna elmondani. Az életemnek Noémi hívásával vége lett. Üres tekintettel bámultam a semmibe, és tudtam, hogy ebbe bele fogok halni.

Betámolyogtam a tévébe, lerogytam a helyemre a newsroomban, és gépiesen folytattam a munkámat. Már nem volt kedvem mesélni Mauritiusról. A végső visszaszámlálás elkezdődött.

2018. január

A lebukás

Noémival egy 2017. októberi tévés bulin jöttem össze. Niki az anyukájához utazott Svédországba, én pedig kihasználva a szabad hétvégét, elmentem lazulni egyet. A bárban csak a mi csapatunk szórakozott a sejtelmes félhomályban, jó zenék és sok pia társaságában. Noémi egyedül érkezett. Ő volt az új csaj köztünk, még csak egy hónapja dolgozott riporterként nálunk. Előtte kosárlabdázott, többszörös bajnoknak vallhatta magát. A márciusi Európa-bajnokságon szerzett bronzérme után vonult vissza. Igaz, ott már nem magyar, hanem belga színekben pattogtatott.

A buli előtt a tévében találkoztunk párszor, de sokat nem dumáltunk. Én a híradónak voltam az egyik felelős szerkesztője, ő pedig kulturális magazinokban próbálta elsajátítani a riporterség alapjait. Egy nálunk dolgozó barátnőjén keresztül került hozzánk. Zsuzsika is kosarazott valamikor, és teljesen odavolt érte. Több interjút készített vele, és a munkakapcsolatból idővel barátság lett. Amikor Noémi letette a labdát, Zsuzsi rögtön lecsapott rá és felajánlotta neki, hogy jöjjön a Platform TV-hez dolgozni, Noémi pedig igent mondott.

Nem volt túl nőies. Férfias vonásokkal, meglehetősen sportos alakkal és izmos karokkal bírt, amiket nem is takargatott. A meleg miatt még októberben is ujjatlan felsőkben járt, az embernek azonban az volt az érzése, hogy akkor is így öltözködne, ha tél lenne. A kidolgozott bicepsze miatt éjjel is nyugodtan sétálhatott egyedül egy kietlen sikátorban, úgysem akadt volna senki, aki erőszakoskodni, mert volna vele, kivéve persze, ha az illető kimondottan arra vágyott, hogy jól elverje egy nő. Amúgy nem volt kétméteres égimeszelő, irányítóként osztogatta a labdát a pályán. Azért kellett kipattintania magát, hogy bírja erővel a harcot a megtermett védőkkel. Korábban sokat szerepelt az újságokban, főleg az országváltása miatt foglalkoztak vele. Rendszeresen lehazaárulózták, mert a magyar zászlót lecserélte a belgára. Azzal védekezett, hogy azért kényszerült erre, mert itthon annak ellenére sem került be a válogatottba a nagy tornákon, hogy az egyik legjobb volt a posztján. Százszor elmondta, annak idején

azért kezdett el sportolni kislánként, hogy egyszer nemzeti mezben hallgathassa a himnusz a dobogó tetején, a meghívó hiányában azonban sorban maradt le a világ- és az Európa-bajnokságokról, csak a kisebb tornákra válogatták be. Elmondása szerint azért hagyták ki, mert a szövetségi kapitány inkább a saját lányát szerepeltette helyette. Ebből lett elege, és amikor lehetősége adódott másik országára cserélni a mezét, megtette. Beleszeretett egy belga kosarasba, aki felajánlotta neki, hogy ha hozzámegy feleségül és felveszi a belga állampolgárságot, akkor segít neki bekerülni a nemzeti csapatba. A srác azzal csábította, hogy a tudása alapján tuti a meghívó, mivel a belgák évek óta azzal szenvednek, hogy nincs egy klasszis irányítójuk. Noémi osztott-szorzott és arra jutott, hogy a 2017-es csehországi Eb lehet az utolsó esélye, hogy valóra váltsa gyerekkori álmát és aranyérmet nyerjen a három nagy verseny egyikén. Így aztán szerelmesen a srác kezébe csapott, és a boldogító igen után felvette a belga állampolgárságot.

Jasper Wilmots nemcsak az élete párja lett, hanem az edzője is. A férfi éppen abbahagyta az élsportot, versenyzőként nem voltak számottevő eredményei, de felmérte, hogy Noémival trénerként nagyot villanthat. Az országváltásnak a remélt Európa-bajnoki dicsőség mellett volt egy kevésbé fennkölt, gazdasági szempontból viszont annál jobban jövedelmező oka is, a pénz. Belgiumban ugyanis, a magyartól eltérően, nemcsak az olimpiai érmek után jár életjáradék, hanem az Európa-bajnoki és a világbajnoki dobogós helyezések után is. Noémivel kiegészülve ez a Benelux állam jó eséllyel pályázhatott akár az Eb-győzelemre is. Az Európa-bajnoki aranyérem után egy sportoló 40 éves kora után például a mindenkor belga átlagjövedelem kétszeresének megfelelő összeget kapja havonta. Az ezüstért és a bronzért kevesebb jár, de azokért sem fizetnek rosszul. Ennek később még komoly jelentősége lesz.

Szóval összejöttem Noémival az októberi tévés bulin. Mindenben különbözött Nikitől. Visszavonult élsportoló volt, annak minden előnyével és hátrányával. Fél éve hagyta abba a kosárlabdázást, ami után maradt benne egy jó adag hiányérzet. A kontinenstornán ugyanis aranyat szeretett volna, de a döntőbe jutást elbukták. Azon a meccsen neki se ment a játék, így maradt szépségtapasznak a bronzcsata, amit viszont sikerült megnyerniük. Bár csalódott volt, hogy nem állhatott fel a dobogó tetejére, de azzal vigasztalta magát, hogy legalább sikerült érmet szereznie egy

nagy világversenyen. Az élsport befejezése után is csak keresgélte önmagát. A magánélete is romokban volt: a házassága már a felkészülés előtt zátonyra futott. Szerinte ez is hozzájárult ahhoz, hogy az elődöntőben nem tudta a legjobb formáját hozni. Az Eb után el is vált a férjétől.

Jasper még egy nemzetközi meccsen figyelt fel Noémire. Ő akkor az Antwerp Giantsnak volt az edzője, Noémi pedig a Győri Lions színeiben varázsolt. Az Euroligában találkozott egymással a két csapat. A párharc során a férfinak annyira megakadt a szeme a magyar irányítón, hogy a győriek tovább jutása után írogatni kezdett Noéminek. A kezdeti szakmai érdeklődést egy idő után felváltották a személyes hangvételi üzenetváltások. Találkoztak, egymásba szerettek, és végül összeházasodtak. Noémi kiigazolt Antwerpenbe.

Eleinte jól működött a férj-feleség, edző-versenyző felállás. Bajnokságot nyertek együtt, és Noémi bekerült a belga válogatottba. A nemzeti csapatot kezdték a 2017-es Európa-bajnokság egyik nagy esélyeseként emlegetni. Látszólag minden kerek volt. Aztán történt valami. Jasper megváltozott. Már nem volt olyan kedves és figyelmes, nehezebben tolerálta felesége hangulatváltozásait. Ezt Noémi eleinte betudta a felkészüléssel járó stressznek. Ahogy közeledett az Európa-bajnokság, úgy nőtt a terhelés is, és ez automatikusan együtt járt azzal, hogy Noémi ingerlékenyebben reagált néha olyan dolgokra is, amelyeket korábban simán elengedett volna. Egy idő után azonban feltűnt neki, hogy a közösen használt kocsijukba sokkal több kilométer kerül, amikor Jasper használja, mint korábban. Először még nem gondolt semmi rosszra, a megérzése azonban nem hagyta nyugodni, és amikor férje újból elkérte az autót, felírta a kilométeróra állását. Jól tette. A Jasper azt mondta csupán a brüsszeli barátjához megy, ehhez képest a megtett kilométerek azt mutatták, hogy ez a kis kiruccanás jóval hosszabb távolság volt, mint 100 kilométer. Az óra szerint több mint a duplája. Amikor rákérdezett erre, a férfi tagadott. Hevesen tiltakozott, hogy Noémi hülyeségeket beszél, ő nem járt máshol, csak Brüsszelben. Noémi azonban nem hagyta magát, és szembesítette a férjét azzal, hogy ez már nem az első gyanús alkalom. Szerinte csalja és nőhöz jár. A férfi egyre reménytelenebbül védekezett, majd, amikor Noémi azzal állt elő, hogy csak akkor hisz neki, ha előtte beszélhet az állítólagos brüsszeli haverral, Jasper megtört. Bevallotta, hogy valóban nem a fővárosban járt, hanem Charleroi-ban, oda pedig a

korábbi jegyese miatt autókázott. Ennél a résznél viszont eskü alatt bizonygatta, hogy nem történt köztük semmi, nem feküdtek le egymással. Noémi nem hitt neki, magából kikelve üvöltött vele:

– Akkor mi a fasznak jársz hozzá? Azt mondtad, soha többet nem akarod látni azt a kurvát! Teljesen hülyének nézel?

– A hátam közepére sem kívánom azt a nőt, de kiderült, hogy van tőle egy gyerekem. Lucas, három éves. Miatta mentem – vallott be mindent Jasper.

A beismerés után már semmi nem volt olyan, mint előtte. Az Eb miatt ugyan együtt maradtak, de csak mint edző és versenyző, a férj-feleség felállás már csupán papíron létezett. A sportban egyébként sem egyszerű a házastársi munkakapcsolat, úgy meg pláne nem, ha megszűnik a bizalom a felek között. Így Noémi a csehországi Európa-bajnokság után nemcsak a kosárlabdával, hanem a férjével is szakított. Jasper nem maradt sokáig egyedül, összejött a volt párjával és Amerikába költöztek, ahol edzői munkát kapott az egyik egyetemi csapatnál. Detroitban újabb gyerekük született, a felmelegített kapcsolatuk azonban nem tartott sokáig. Ismét szétmentek, és a nő visszaköltözött Belgiumba. És hogy mi volt a szakítás oka? Na, ez az igazán érdekes! Kiderült, hogy a kis Lucas, aki miatt Noémiék elváltak, valójában nem is Jaspertől fogant. A nő csak azért hazudta azt, mert vissza akarta szerezni a Jaspert.

Noémi a tönkrement házassága és az élsport befejezése után elkezdte falni az életet és a hapsikat. Az egyik után jött a másik. Élvezte, hogy se a férjének, se a klubjának nem kell megfelelnie, azt csinál, amit akar. Elmaradtak a napi kimerítő edzések, amelyek annyira kifacsarták, hogy általában a tévénézésen kívül nem maradt ereje semmihez. Most viszont kinyílt előtte a lehetőségek tárháza, és ezt ki is használta. Rendszeresen előfordult, hogy délután négyre már seggére vert egy üveg bornak, vagy hajnalig bulizott a haverokkal. Saját szememmel láttam a tévé ablakából egyszer vasárnap délelőtt, hogy furcsa, imbolygó léptekkel, erősen másnaposan érkezik dolgozni. A kollégáknak szerencséire nem tűnt fel. Én se baszogattam emiatt, de amikor ez kezdett rendszeressé válni, figyelmeztettem, hogy ez így nagyon nem lesz jó.

– Normális vagy? Ha egyszer a vezér észreveszi, hogy így jársz melózni, ki fog rúgni! A technikusok, operatőrök mindent elpofáznak, csak idő kérdése, és az egész tévé tudni fogja – mondtam neki idegesen, amikor lekísértem cigizni a bejárat elé.

– Nyusz, egy: más is jár ilyen állapotban melózni hétvégenként. Kettő, ne csinálj úgy mintha te sose rúgtál volna még be szombat este! Három: mi közöd hozzá, nem vagy az apám! Bár, amilyen öreg vagy, lehetnél! – röhögött. Tíz év volt köztünk, és ezt szerette az orrom alá dörgölni.

Noémival a tévén kívül csak néha találkoztam, akkor is a lakásán. Ezek a randik akkor történtek, amikor Niki egy-két havonta Svédországba utazott az anyukájához.

A párommal 15 éve voltunk együtt. Bombázó volt; hosszú szőke haj, nagy cicik és még nagyobb szív. Pamela Andersonra, fiatalkorom nőideáljára hasonlított. Nekem külsőre a playmate jelentette a nagybetűs nőt. Niki azonban sokkal több volt, mint egy kíváncsú test. Először is jó humora volt, ami nőknél igen ritka. Szerintem e téren háromféle nő van. Az első kategóriába azok tartoznak, akinek egyáltalán nincs humorérzékük. Vicceset se mondanak, és ha te mondasz nekik, azt se értik. Ezzel a típussal sose tudtam mit kezdeni. Maximum szexelni lehetett velük, de beszélgetni semmiképp. A másodikba azokat sorolnám, akiknek bár nincs humoruk, viszont legalább értik a másikat. Legfontosabb persze, hogy az enyémet értsék. Az ilyen csajokkal egészen jól elvoltam. És van a harmadik típus, akinek humora is van és a poénon is röhög. Szerintem ebbe a halmazba tartozik a legkevesebb nő. Nikinek azonban ide tartozott. Gyakran megnevettettük egymást, és azzal együtt nevetni, akit szeretünk, az egyik legjobb dolog a világon. Ezenkívül odaadó volt az ágyban, és nagyon tudott szeretni. Nem mellékesen pedig jól és változatosan főzött, plusz egy csomó dologról ugyanúgy vélekedett, mint én. Közös hobbink volt az utazás, a sport és a vízhez kapcsolódó összes mókázás. Ahogy említettem, óriási szív lakozott benne, belefért a Malmöben és Magyarországon élő összes családtagja és valamennyi barátja. Mindennap írt a messzi északon lakó anyukájának és a testvéreinek, és ami a legfontosabb: rendkívül megbízható volt. Tűzbe mertem volna tenni érte a kezem. Nem kellett attól tartanom, hogy elárul, vagy megcsal.

Svédországba egy családi tragédia után kerültek. 1986-ban, amikor Niki 12 éves volt, egy autóbalesetben meghalt az édesapja az M7-esen Székesfehérvár közelében. Kisbusszal haladt a Balaton felé, amikor defektet kapott és lesodródott az útról. Nem volt bekötve, ezért semmi sem védte, felborulás közben kirepült az ablakon. A mentősök hiába küzdöttek az életéért, nem tudták megmenteni. Niki félig árván maradt a

11 éves kishúgával, Annával. A temetést végigzokogták a lányok, akik rajongásig szerették az apjukat. Az áprilisi tragédia ellenére Niki kitűnővel fejezte be az ötödiket, Annának már voltak hármasai is, de ez őt kicsit sem zavarta. Édesanyjuk a bizosztás után egy meglepetéssel kedveskedett nekik.

– Lányok, mivel ilyen szép lett a bizonyítványotok, ezért jutalomból elmegyünk Kelet-Berlinbe – jelentette be.

A lányok ujjongtak, hiszen még sose utaztak külföldre. A legmesszebb, ahova eddig eljutottak, az a balatonfenyvesi nyaralójuk volt.

– Mikor indulunk? Hány napra megyünk? Mit vigyünk magunkkal? Hogyan utazunk? – vágta egymás szavába izgatottan.

– Holnapután indulunk és vonattal megyünk – zárta rövidre a szűnni nem akaró kérdéseket az anyjuk.

Két nap múlva három nagy bőrönddel szálltak fel a vonatra a Keletiben. A lányok lelkesen integettek és szórták a csókokat az ablakból a nagyszülőknek.

– Vigyázzatok magatokra, lányok! Fogadjatok szót az anyátoknak! Nikikém, vigyázz rájuk, el ne vesszenek! Gyertek vissza épségben! Érezzétek jól magatokat! – a nagymama könnyes szemmel búcsúzkodott az unokáitól.

– Imádunk, nagymama, imádunk, nagypapa! – Niki és Anna addig kiabáltak a vonatból kihajolva, amíg el nem tűnt az állomás a szemük elől.

Berlinbe másnap érkezett meg a vonat, de az anyjuk nem szállt le a lányokkal. Robogtak tovább északra. Nikiék eleinte élvezték az utazást, de két nap után elfogyott a türelmük. Egyre gyakrabban kérdezték, hogy mikor érnek végre oda.

– Nemsokára – válaszolta röviden az anyjuk. „Nagyniki”, az anyuka, nem akarta elárulni, hogy már elhagyták Kelet-Berlint, és a tenger felé vonatoznak.

Aztán a lányok nagy örömeire egyszer csak befutottak a végállomásra és elhagyhatták a szerelvényt.

– De szép ez a Berlin! – kiáltott fel elismerően Anna, amikor körülnézett a pályaudvaron.

- Berlint már elhagytuk, ez Rostock. Innen hajóval megyünk Svédországba – vázolta az utazás további menetét az anyjuk.
- De miért megyünk Svédországba? Otthon azt mondtad, hogy Berlinbe vonatozunk – értetlenkedett Niki.
- Svédország sokkal szebb hely, mint Németország, és mivel nagyon jó lett a bizonyítványotok, ezért inkább odaviszlek titeket – nyugtatta meg a lányokat.

Nagyniki már hónapok óta tervezgette, hogy Svédországba disszidál, de ezt a lebukás veszélye miatt senkinek se merte elmondani otthon, ezért Kelet-Berlin szolgált fedősztoriként. Városnézés helyett egy nagy kompra szálltak fel. Niki és Anna tátott szájjal bámulták a hatalmas tengeri szörnyeket a kikötőben. Ekkora óriási hajókat még életükben nem láttak. Mintha az egész békásmegyeri lakótelep vízre szállt volna. A kikötőben „tízemeletes panelházak” horgonyoztak egymás mellett. A komp, amelyre jegyet váltottak, egymás után nyelte el a kamionokat és a személyautókat, mint egy gigantikus cet. Úgy tűnt, hogy a behemót éhsége csillapíthatatlan, újabb és újabb falatokat követelt. Amikor az utolsó kamion is a gigantikus élőlény gyomrában végezte, hangos kürtöléssel jelezte, hogy jól lakott. A hatalmas test megremegett, és a hajó méltóságteljesen megindult a végtelen tenger felé. Csak a kapitány tudta, hogy a sötétben merre van Skandinávia.

A lányoknak tetszett a többemeletes komp. Mindent látni akartak. Az anyjuk alig győzött utánuk futkosni. Néha rájuk kiáltott, hogy álljanak meg, mert attól félt, hogy elveszítheti őket. A magyaron kívül csak oroszul beszélt, és ez meglehetősen megnehezítette volna a lányok utáni kérdezősködést.

- Anya, ezzel a hajóval megyünk Berlinbe? – kérdezte Anna egy Mars szeletet majszolva.
- Nem odamegyünk, hanem Svédországba, de ezt már mondtam, amikor felszálltunk a hajóra.
- Mit fogunk ott csinálni és mikor megyünk haza? – érdeklődött tovább a kisebbik lány csokitól maszatos szájjal.
- Svédországban fogunk lakni, és nem megyünk vissza Magyarországra – válaszolt Nagyniki határozottan.

A lányok meglepetten néztek össze, nem értettek semmit. Azt hitték, az anyuk csak viccel, ezért nem foglalkoztak vele többet, inkább az üzleteket nézegették. Sok gyönyörű ruha lógott a fogasokon.

Az édesanyjuk már korábban is el akarta hagyni Magyarországot, csak a férje nem engedte. A családfő nem akart költözni. Egyszer a munkahelye hónapokra kiküldte Indiába dolgozni, és neki akkor egy életre elege lett a külföldről.

– Én már mindent láttam a világból – mesélte a haverjainak sörözés közben.

A férfi makacssága és az állandó piálása miatt szinte naponta veszekedtek a szülők. Nagyniki emiatt válni is akart. Aztán a sors egy defekttel megoldotta mindkét kérdést.

Miután tinédzser lányaiban a svédországi partraszállást követően tudatosult, hogy az országváltással nem viccelt, végigsírták az első évet. Több menekülttábor és költözés után végül Malmöben telepedtek le. A szorgos, munkás évek után sikerült elfogadható áron venni egy saját, háromszobás lakást a város központjában.

Nikibe 15 éve voltam szerelmes, mégis megcsaltam. Miért? Ez akár lehetne egy szombat esti párkapcsolati kvízműsor egymillió dolláros kérdése is. Egyszerűen: a farkam után mentem. Bonyolultabban: a szex mellett beleszerettem egy kicsit Noémiba is. Tetszett a fiús nőiessége és imponált az is, hogy nem akárki volt, hanem két ország többszörös bajnoka. Mesélte, hogy egy volt pasija csak azért szorított neki az Eb-n, hogy a győzelme után eldicsekedhessen azzal, hogy egyszer dugott egy Európa-bajnokkal.

A férfiak egyszerűek. Valójában az egónk és a farkunk vezérel minket. Persze azoknak könnyű ellenállni a kísértésnek, akik nem kellenek senkinek. Ha nem vagy kiteve csábításnak, akkor nem akkora erőfeszítés hűnek maradni, vagy legalábbis annak látszani. Hány olyan munkatársat, barátot ismerek, akik bár sose csalták meg igaziból a párjukat, feleségüket, de gondolatban, álmukban mégis naponta lépnek félre. Csorgatják a nyálukat minden formás fenekű csaj után, és ha ezek szóba állnának velük, akkor egy pillanatig se érdekelné őket a fogadalmuk.

Az igazat megvallva persze ezek mind csak magyarázkodások a részemről. Józan ésszel ugyanis nehéz megérteni, hogy azt az istennőt,

akit szeretsz, akivel jól érzed magad, miért csalogod meg. Erre csak a férfiak képesek. Egy szerelmes nő képtelen szexuális kapcsolatot létesíteni egy másik pasival. Ha egy asszony elkezd félrekefélni, akkor annak előbb-utóbb szakítás lesz a vége. Mert ilyenkor az asszony már egyáltalán nem vonzódik a hivatalos párjához, és ha nincs érzelem, plusz már a kémia sem működik, akkor a hölgyek többsége tovább lép. Úgy gondolják, hogy főleg időpocsékolás együtt lenni valakivel csak azért, hogy ne legyenek egyedül. A hűtlen férfiak ezt egész máshogy látják. Ahogy egy haverom mondta: „nem válok, csak temetek”. Sok férfi szerint édeshármásban simán le lehet élni az életet, csak logisztika kérdése az egész. Az asszony neveli a gyerekeket, viszi a háztartást, és egyben tartja a családot, a szerető pedig felel a jó szexért. Hétről hétre neki kell megadnia azt a varázslatot, amit még a feleség biztosított a kapcsolat elején. Azt azért gyorsan tegyük tisztába: a szeretőt tartó férfiak nagy hányada nem szeretné, ha a szerepek egyszer csak megváltoznának. Vagyis lehetnek az édesek akármeekkora akrobaták az ágyban, a medencében vagy az autó hátsó ülésén, házastárs ritkán lesz belőlük. A hármasság felállításának is éppen ez okozza általában a végét. Mert ha a gaz csaló nem bukik le, akkor egy idő után a szerető akar egyre többet. Már nem elégszik meg azzal, hogy csak a második a sorban, és előbb-utóbb felteszi a nagy kérdést: ő vagy én? Akárhogy dönt a férfi, a dolce vita-nak vége lesz.

2018 januárjában Thaiföldre utaztunk, hármásban. Rossz, aki rosszra gondol! Természetesen nem Nikivel és Noémival mentem az ázsiai országba, hanem a 16 éves fiammal és Nikivel. Márk az első házasságomból született, és csupán egy esztendő volt, amikor elköltöztem az anyukájától Niki miatt. Ő Svédországból fél éves egyetemi ösztöndíjjal jött vissza Budapestre, és az egyik éjszaka egymásba botlottunk a városligeti Olof Palme-házban. Szerintem van annak egy diszkrét bája, hogy a korábbi svéd miniszterelnökről elnevezett szórakozóhelyen jöttünk össze.

Márkot, bár nem éltem vele, igyekeztem nemcsak hétvégi apukaként nevelni. Minden héten találkoztunk, akár hétköznapi is. Játsoztam vele, fürdettem, elalvás előtt pedig saját magam által kitalált történeteket meséltem neki Tompiról, a kis verébről. A madárka különböző kalandokba keveredett, hol az állatkertben került bajba, amikor túl közel merészkedett

a tigris ketrecéhez, vagy az iskolából akarták kicsapni, mert állandóan elkésett a tanórákról. Szerencsére Tompi talpraesett verébgyereknek bizonyult, mindig túljárt a rosszakarói eszén, és a legnehezebb csávéból is sikeresen vágta ki magát. Márk szerette a történeteit, és mindig újat kért. Tompi az évek során bejárta a földet, megfordult az összes kontinensen, sőt még a Holdra is eljutott.

Mióta 5 éves lett, a fiammal minden Szilvesztert együtt töltöttünk Malmöben Niki anyukájánál. Jó bulik voltak. Az év utolsó estéjén Nagynikiéknél összegyűlt a család. Kicsik és nagyok reggelig nyomtuk: tűzijátékot néztünk az ablakból, táncoltunk és gurultunk a röhögéstől. Márknak igyekeztem érdekes helyeket mutatni, és olyan programokat kitalálni, amelyekre évek múltán is jó szívvel emlékezhetett vissza. Egyik népszerű szórakozásunk az volt, amikor egymás után kedvenc dalainkat hallgattuk. Először ő választott, majd én, aztán Niki, aztán megint ő és így tovább órákig. Egyszer tizenéves korában meg is jegyezte:

– Apa mindig olyan jó programokat talál ki!

Nyugodtan mondhatom, hogy szerető kapcsolatunk volt és van ma is. Még most, nagyfiúként is úgy köszön el: szeretlek, Apa. Niki pedig úgy lett a pótanyja, hogy soha nem akart az igazi helyébe lépni. Szeretik egymást, és nekem ez a legfontosabb.

Szóval Thaiföldre utaztunk. Először a varázslatos Phi Phi szigeten szálltunk meg. Az egzotikus pálmáktól zöldellő földdarabot gyönyörű fehérhomokos tengerpartok és türkizkék tenger határolták, a sziget városkájának szűk utcái pedig tele voltak finom és egészséges ételeket kínáló éttermekkel, hangulatos bárokkal, és misztikus tárgyakat kínáló boltokkal. Majmokkal is találkoztunk. Az aranyosnak tűnő szőrös lények valójában gonosz kis dögök voltak. Az egyikük meg is támadott. Én hülye, a figyelmeztetés ellenére, magammal vittem a hátizsákom a Monkey Beachre, és ahogy a magyar tenger partján szoktam, letettem a törülközőmre. Nem kellett volna. A táskám ugyanis megtetszett az egyik szemtelen példánynak. A cipzárt úgy húzogatta, mintha ez kötelező tananyag lett volna a majomsuliban. Kaját keresett, de csak strandcuccokat talált benne. Amikor próbáltam elijeszteni, vicsorogva rám rontott. Menekülés közben „bátran” beseggeltem a tengerbe. A majom ezután, mint aki jól végezte dolgát, tovább kotorászott a hátitáskámban. Rátalált a vizes flakonomra, két kezébe fogta, és nemes egyszerűséggel

lecsavarta a kupakját, majd a világ legtermészetesebb módján kiitta az egészet.

– Milyen marha vagy; mondtam, hogy ne hozd ide! – kiabált velem Niki.

– Vedd már el tőle a hátizsákod, mert el fogja vinni!

Nagy levegőt vettem és újból tettem egy félszeg lépést a makákó felé. Niki azonban rögtön rám rivallt:

– Dávid, ne csináld, megharap!

Ettől voltam beszarva én is. Attól nem féltem, hogy egy kiskutya nagyságú majom átharapja a torkom, és elvérzek a fehér homokon, de attól igen, hogy a karmolásától vagy a harapásától járhatok majd védőoltásért az orvoshoz. Második próbálkozásra se jártam sikerrel. A gonosz dög újból rám támadt, én pedig a strandolók nagy öröme ismét betolattam hősiesen a tengerbe. Ezt játszottuk volna egész délután, ha a csónakunk thai kapitánya nem könyörül meg rajtam. Hangos kiabálással és heves karlengetéssel elhessegette a bestiát. A támadás olyan váratlanul érte, hogy menekülés közben – szerencsémre – elfelejtette magával vinni a hátitaskámat a homokos fővény mögötti dzsungelbe. Hogy a majomharapás mennyire nem játék, arra egy példa: a strandon ki mást, mint egy magyar gyereket, megkapott egy makákó. Túlélte, de a támadás után a szülei kétnaponta járhattak vele az orvoshoz védőoltást beadatni. Na, ezt akartam elkerülni a tengerbe seggeléssel. Nem volt elegáns megoldás, viszont hasznosnak bizonyult. Ennek a védelmi praktikának köszönhetően nem kellett megismerkednem a thai egészségüggyel és a turisták körében oly népszerű veszettség elleni oltáskúrával sem.

Noémival az út előtt abban maradtunk, hogy Thaiföld után szakítok Nikivel és hozzánk költözök. Ezért esténként elutasító voltam. Niki nem értette, hogy miért viselkedek így, amikor itt vagyunk a földi paradicsomban és minden adott ahhoz, hogy jól érezzük magunkat, és egymást. Pálmafákkal sűrűn körbevett standokra jártunk, kedves emberekkel találkoztunk, finom ételeket ettünk, búvárkodtunk a kék és a zöld minden árnyalatában tündöklő, langymeleg tengerben, és még a majomtámadást is túléljük. Napközben próbáltam a szigetre, rá és a fiamra koncentrálni, este viszont állandóan eszembe jutott Noémi.

Az egyik nap befizettünk egy szigetkörüli hajókázásra. A tízfős, háromméteres motoros ladik nem tűnt a legstabilabb

úszóalkalmatosságnak, de mivel nem a Földet kívántuk megkerülni, ezért legyőztük a bizalmatlanságunkat és elfoglaltuk a helyünket.

– Mi bajunk lehet, hiszen tudunk úszni – győzködtük egymást.

Ráadásul, ahogy körülnéztem a kikötőben, a többi csónak sem volt masszívabb. Tehát egy Phi Phi szigeti színes, vászontetős hosszúfarkú hajóval vágtunk neki egész napos túránknak. Amikor a rossz emlékű Monkey Beach előtt húztunk el, Niki hozzám fordult.

– BenőBéla, kiszállsz? – vigyorgott fülig érő szájjal.

Ezt a becenevet azt követően kaptam, hogy egy iszogatás közben véletlenül elárultam, hogy kiskoromban én voltam Benő, a húgom óriás tengerimalaca. Ez a szerep azért volt praktikus, mert játék közben a röfögésen kívül gyakorlatilag nem kellett csinálnom semmit. Néha a saját szórakoztatásomra kitörtem, és mint egy megkergült vaddisznó, fellöktem a kiscsajt, de az esetek többségében csak feküdtem a párnákból kialakított „ólamban”.

– Lila majmok! – kiabáltam a part felé. – Legközelebb csapdát teszek a tatyómba, és kíváncsi leszek majd a kis dög képére, amikor a fém rácsapódik az enyves kezére.

– Ne bántsd őket! Nekik ez az otthonuk, mi vagyunk a vendégek. Viszont többet én sem szeretnék találkozni velük! Köszönöm szépen, elég volt belőlük!

A kirándulásunk fő attrakciója „A part” című film forgatási helyszíne volt. A Maya Bay nevű öböl egy közeli kis szigeten bújta meg. Aki látta a filmet, az el tudja képzelni, hogy milyen fantasztikus hangulata lehetett ennek a varázslatos természeti szépségnek élőben. Persze a valóságban nem olyan elhagyatott, mint amilyennek a történetben mutatták. A film bemutatása óta naponta hozzák ide a turistákat hajókkal. A helyi hivatal próbálja szabályozni az érdeklődők áradatát, kevés sikerrel. Ennek ellenére, bár rajtunk kívül most is kikötött még legalább tíz csónak az öbölben, azért lehetett olyan képeket készíteni, mintha csak mi lettünk volna a szigeten. Beleképzeltem magam „A part” főhőse, Leonardo DiCaprio szerepébe, ahogy a legnagyobb békében élt itt. Az én sztorimban nem szerepelt a történetbeli cápatámadás és a drogtermesztő gengszterek előli menekülés sem. Élveztem, hogy senkitől sem zavartatva egy fejjel a habok közé ugorhattam a csónakról.

Majmokkal nem találkoztunk, turistabarátaink pedig nem akarták ellopni a táskáinkat. Senki nem rontott ránk vicsorogva, szinte már unalmas volt az édeni környezet. Napoztunk, fürödtünk, és gyönyörködtünk a partszakasz szépségében. Több tucat fényképet készítettünk a telefonunkkal, viszont igyekszem a szememmel és az elmémmel is „fotózni”. Szeretek leülni és csak figyelni. Befogadni, ahogy a rávetülő nap sugaraitól a tenger a kék hihetetlen árnyalataiban fürdőzik, vakítóan világít a fehér homok, és az egész körbeöleli a zöld dzsungel. A part egy pontjáról nézve úgy tűnt, mintha az öbölnek nem lenne kijárata a nyílt tengerre. Mintha az egész csupán egy magas, növényekkel borított sziklával körülvett belső tó lenne. Egyszerűen fantasztikus látvány volt!

Itt ebédet is kaptunk. Hal vagy kesudiós csirke közül lehetett választani. Nikinek nem volt kérdés, hogy melyik legyen. Gyorsan döntött, mivel semmilyen halat nem szeret, a kesudiós csirke viszont a kedvenc thai ételei közé tartozik. Mind a hárman ezt kértünk. Ízletes volt. Márkkal ittunk mellé egy-egy hideg, helyi Chang sört is. Az étkezés után elégedetten ültünk a parton a tengert bámulva.

– Ez az élet, Babolcsai néni! – mosolygott Niki az egyik kedvenc mondatomat kurjantva.

– Utoljára anyám méhében volt ilyen jó – tettem hozzá vigyorogva. – Neked is tetszik, gyerek?

– Elmegy – húzta meg az üvegét Márk.

Már délután 4 óra fele járhatott, amikor elindultunk vissza. Maradtunk volna még, de át kellett adni a helyet az újonnan érkezőknek. Niki fényképezett, én csak ültem ringatózva a hajódeszkán és a távolodó partot figyeltem. A látványt örökre elmentettem az agyamban és a szívemben.

Félóra hajókázás után feltámadt a szél. Egyre nagyobb hullámok kezdték dobálni a bárkát, miközben ömlött az égi áldás. A szél miatt a fejünk felett kifeszített ponyva alig védett a zuhétól. Oldalról totál bevert az eső. Pillanatok alatt csuromvizesek lettünk; még szerencse, hogy fürdőruhában vágtunk neki a túrának. Az ágaskodó hullámokat állandóan szemből kaptuk. A motor kitartóan küszködött a háborgó tengerrel küzdve, de olyan érzésem volt, mintha egy métert se haladnánk Phi Phi felé.

– Fel fogunk borulni! – bújt hozzám Niki.

Egyik kezemmel őt karoltam, a másikkal a fiamat. A legénységünkre, a három helyi kalózra néztem, nyugodtan tették a dolgukat. Ez jót jelentett. A repülőn is csak akkor kell elkezdenni pánikolni, ha már a stewardessek is vetik a keresztet. A hajó a hullámokon fel-le bukdácsolva, ha lassan is, de közeledett a kikötő felé. Fogalmam sincs, mennyi időbe telt, mire behajóztunk, érzésre örökkévalóságnak tűnt. Összebújva kiszenvedtük a megérkezést, de egy holland pár női tagja rosszabbul viselte a megpróbáltatásokat. A hullámok teljesen kikészítették, és nemes egyszerűséggel az út felénél a tengerbe hányt. Megnyugtató érzés volt újra partra lépni. A heves hullámozástól kisebb tengeribetegséget kaptunk. Émelygett a gyomrunk és kerülgetett a hányinger, ezért úgy döntöttünk, hogy kihagyjuk a vacsorát – örültünk, hogy az ebéd bennünk maradt. A trópusi vihartól a levegő nem hűlt le, maradt a 30 fokos hőség.

Másnap átköltöztünk Krabiba. Ez a vízparti város nem a szigeten, hanem az ország szárazföldi részén terült el. Komppal keltünk át, majd a kikötőből taxival autóztunk a szállásunkra, egy medencés bungalókból álló komplexumba. A kerítésen túl gumifaültetvény vette körbe a resortunkat. A hotel a város szélén terült el, pár kilométerre a parttól: Ha le akartunk menni a strandra, csak szóltunk a recepción és kisbusszal már vittek is. A visszaúért se kellett fizetni, ha megbeszéltük a sofőrrel, hogy hányra jöjjön értünk oda, ahol kitett. Biciklit is kérhettünk, ha két keréken támadt kedvünk bejárni a környéket. Így nagyon kényelmesen közlekedhettünk. A forgalom egyáltalán nem volt veszélyes, persze figyelni kellett a mindenhol felbukkanó motoros tuktukokra, de külön thai KRESZ-vizsgát nem igényelt, hogy élve eljussunk cajgával a városba. Az általános szabály, miszerint mindig a nagyobb járműnek van elsőbbsége, itt is elégnék bizonyult.

Az egyik éjszaka tuktunkkal tértünk vissza a szállodába. Nem kértünk autót, gondoltuk, megoldjuk. Gyaloglás közben leintettünk egy szimpatikus párt. A fiatal srác vezetett, a barátnője mellette ült. Az utcán nemcsak az állandóan ránk dudáló hivatalos taxikat lehetett leinteni, hanem bárkit, és ha az illető éppen szeretett volna keresni egy kis pénzt, akkor megállt és elvitt. A fiatalok angolul is beszéltek egy kicsit, így Niki csak bement a hotel nevét, és már indultunk is. Elhelyezkedtem, amennyire sikerült, miután lefejeltem beszálláskor a kabin tetejét. 191 centis magasságommal az utcán is állandóan figyelni kellett az alacsony

tetők és a lelógó bizbaszok miatt. A thaiföldiek jóval alacsonyabbak voltak, mint én, de az üdülőhelyeken annyi svéd és holland nyaralt, hogy egyáltalán nem számítottam különlegesnek. A helyiek közül a transznemű csajok voltak szokatlanul magasak, ráadásul extrém magassarkú cipellőkben illegették magukat a bárók előtt. Színes, alig takaró rucikban, vadító sminkben és fizurában promózták az esti show-t. Egy ilyen mi is megnéztünk, csak úgy kíváncsiságból. A 16 éves fiamat is simán beengedték. A műsor nem volt annyira szexuálisan túlfűtött, mint egy bangkoki lebujban, de azért a cicik itt is elővillantak. Pörögtek a transzlányok a rúdon, a művésznők pedig óriásiakat terpesztettek a színpadon, miközben énekeltek. Pingpongshow-t viszont nem adtak elő. Ezt a pénztárban is megerősítették, miután rákérdeztünk. A biztonsági őrök is mondták, ha valami durvára vágyunk, akkor menjünk a fővárosba.

– Itt az erkölcsös délen ilyenekkel nem szolgálhatunk! – kacsintottak ránk.

Így nem láthattuk, ahogy vállalkozó kedvű turisták vödörrel elkapják a punciból kilőtt pingponglabdákat, ahogy azon se ámulhattunk tátott szájjal, miként képes valaki lazán kihúzni a vaginájából egy tíz méter hosszú sálat. Sajnos annak az attrakciónak sem tapsolhattunk, amikor az egyik szépséges Tell Vilmos a puncijából halálpontosan kilőtt kis nyílvezzőkkkel egymás után pukkasztja ki a bátor jelentkezők által tartott lufikat. Még mielőtt bárki megbotránkozna, ilyen züllött helyre természetesen a kiskorú fiam nélkül mentünk volna.

Visszatérve a tuktukozáshoz. A fiatal srác gázt adott és elindultunk arra, amerre Niki mutatta az utat. Tempósan haladtunk a kellemesen meleg éjszakában. Nem volt nagy forgalom, illetve volt, de lehetett közlekedni.

– Pamacska, te emlékszel, hogy merről jöttünk? – kérdeztem.

– Nem teljesen. Valahol el kell kanyarodnunk balra, talán itt – válaszolta nem túl határozottan.

A srácnak is szólt angolul, és a biztonság kedvéért a kezével is rámutatott az utcára, hogy merre. A motoros járgány befordult és rázkódtunk tovább a pálmafákkal szegélyezett úton. Tekergettem a nyakam, hátha látok egy ismerős épületet, de számomra vakrepülés volt az egész. Niki viszont újabb utasításokat adott a srácnak. A fiú mosolyogva forgatta a kormányt jobbra-balra.

– Nikike, szerintem erre már jártunk – állapítottam meg kissé idegesen félóra motorozás után. – Itt fordultunk balra.

– Akkor menjünk tovább és kanyarodjunk be a következő utcánál! – ajánlotta halálosan nyugodtan.

Márk szó nélkül ült mellettem. Nem akart mitfahrerkedni, ránk hagyta az irányítást. Neki volt igaza, bár, ha rajta múlt volna, még mindig keringének Krabi utcáin. Niki tippje azonban bejött, és miután befordultunk a következő sarkon, ismerőssé vált a terep. Csaknem egy órányi kavargás után végre hazaértünk. Adtunk a fiataloknak egy kisebb összeget, udvariasan megköszönték és mintha a legjobb szombat esti programjukat töltötték volna velünk, mosolyogva és integetve elhajtottak.

A medencénél lecsengésképpen ittunk még egy sört, aztán aludni tértünk. Elmúlt már éjjel kettő. A bungalónk egy fedett tágas verandából, nagy nappaliból és két hálóból állt, amelyekhez külön-külön tartozott fürdőszoba és vécé. Kényelmesen elfértünk benne hárman, sőt akár hat embernek is lett volna benne elég hely. Bebújtam az ágyba, Nikinek adtam egy csókot és már aludtam is. Még sötét volt, amikor arra ébredtem, hogy rázogatók.

– Valakik vannak kint! Világítanak lámpával – suttogta a fülemből.

Ültében kifelé nézegetett az ablakon.

– Mi van? Nem látok senkit! – motyogtam.

– Most se? Gyere ide! – hívott az ablakhoz. – Ott, látod már? – mutatott a fák közé.

Felálltam és odamentem az ablakhoz. A kerítésen túl imbolygó lámpák fényét most már én is észrevettem.

– Kik ezek, betörők? – kérdezte ijedten Niki.

– Kimegyek, megnézem – mondtam és elindultam az ajtó felé.

Niki megfogta a kezem.

– Hülye vagy? Lehet, hogy gyilkosok! Inkább zárd be az ajtót!

– Lefekvés előtt bezártam. Mennyi az idő?

– Hajnal öt.

– Ilyenkor a gyilkosok és a betörők már alszanak. Mindjárt világos lesz, reggel megkérdezzük. Inkább feküdjünk vissza! – javasoltam és eldőlttem az ágyon.

Niki még az ablakon bámult kifelé, aztán ő is visszafeküdt.

Reggelizni nyolctól lehetett, mi voltunk az elsők. A páromat nem érdekelte, hogy miből lehet választani, rögtön a recepcióra sietett. Pár méter lemaradással követtük Márkkal. A gyereknek is elmeséltük, hogy mit láttunk az éjszaka.

– Elvittek valamit? – kérdezte, de megnyugtattam, hogy minden ruhánk megvan, amit a szárítón hagytunk a teraszon.

– A fürdőgatyám is?

– Az is.

Niki pár perces beszélgetés után vidáman lépett hozzánk.

– Tudod kik voltak? Munkások, akik a gumifákat csapolták meg.

– És miért hajnal ötkor? – néztünk össze a fiammal.

– Mert akkor még nagyon hideg van!

– Nagyon hideg? Végül is csak 24 fok volt – csóváltam vigyorogva a fejem.

– A csaj mondta. Én is visszakérdeztem, de tök komolyan állította, hogy „very cold”. Szerinte ilyenkor a legoptimálisabb a hőmérséklet ehhez a feladathoz.

Reggeli után kimentünk megnézni a hajnali munka eredményét. Több kaucsukfa kérge is be volt metszve átlósan. Erről olvastam már. Azért, hogy ne okozzanak kárt a fában, ezt nagy szakértelemmel úgy csinálják, hogy nem túl mélyen vágják meg a fák törzsét. A gumi, ami inkább a tejhez hasonlít és latexnek hívják, a metszés után azonnal elkezd folyni. Végigcsordogál a bemetszés által kialakított vágaton, bele abba a bambuszból készült edénybe, amit a fára illesztettek a hajnali „betörők”. A csordogálás két-három órán át tart, majd leáll. Két nap múlva egy másik részét csapolják meg a fának, így a korábbi metszések teljesen begyógyulhatnak, és minden kezdődhet előlről.

Másnap Szingapúrba repültünk. A gép Phuketből indult. A kétnapos városnézést én találtam ki, bár tisztában voltam vele, hogy ez a kis kiruccanás jelentősen megdobja majd a nyaralás költségét, de úgy voltam